

[Gottschalck-Hansen.]

til fulde, at man ikke har ligget på den lade side, men jeg erkender, at man langtfra har nået en tilfredsstillende status for denne forsorgsgren. Jeg vil til enhver tid være med til at spare på statens udgifter, også de sociale, hvor det er muligt, men på det område, som vi i dag beskæftiger os med, tror jeg ikke man har lov til at vise sig alt for påholdende eller karrig.

Jeg hilser med glæde det lovforslag, der er lagt frem på tingets bord, da det formentlig efter at være blevet ophøjet til lov i overensstemmelse med den afgivne betænkning af 17. september i år vil udbygge forsorgen og bringe den op på et forsvarligt og tidssvarende plan.

Jeg forstår på den skrivelse, den højtærede minister har sendt finansudvalget, at der ikke kan forventes en samlet byggeplan, men at ministeren vil søge de bevilgende myndigheder, efterhånden som projekterne bliver udarbejdet. Jeg kan oplyse den højtærede minister om, at vi netop i dag i finansudvalget har efterlyst en samlet plan, hvad angår sindssygeforsorgen, og jeg tror, jeg taler på mine kollegers vegne i det nævnte udvalg, når jeg siger, at vi meget gerne så en sådan samlet plan, så vi vidste, hvor vi var henne med bevillingerne, hvad vi kan vente os med hensyn til en sund og naturlig fordeling af rækkefølgen i de arbejder, som skal udføres. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke kan oplyses eller fra dette sted i dag bare antydes, over hvor lang en årrække de påtænkte projekter tænkes opført. Det drejer sig om et samlet beløb — så vidt jeg har forstået — ikke på de 130 mill. kr., som ministeren nævnte, men 148 mill. kr., der skal lægges til en årlig driftsudgift på ca. 60 mill. kr., og jeg vil være meget interesseret i at få oplyst lidt om det påtænkte tempo.

Hvad angår selve lovforslaget, er det næsten bedre, end jeg havde turdet drømme om. Jeg synes, man på en dygtig måde har formået at sammenarbejde de forskellige synspunkter, der er kommet til udtryk i den afgivne betænkning, der — og deri er jeg enig med ministeren — er et meget betydeligt og vigtigt arbejde såvel med hensyn til form som til indhold. Selvfølgelig er der visse enkeltheder, jeg gerne

vil drøfte i et udvalg og måske ganske særlig i samråd med ministeren, men stort set er forslaget af en sådan beskaffenhed, at jeg kan gå ind for det.

I lovforslagets § 1, stk. 2, hedder det, at institutionerne ledes af bestyrelser, hvis antal og forretningsområde fastsættes af socialministeren. Har jeg forstået bemærkningerne til denne paragraf rigtigt, når jeg har opfattet det således, at der fremtidig kun vil være 2 bestyrelser, en for de jyske områder og en for øområdet? Jeg vil gerne høre ministerens mening herom.

Med hensyn til det i § 2 omtalte statens åndssvageævn forstår jeg, at dette skal være et rådgivende, koordinerende organ, der bl. a. skal medvirke til at skabe ensartethed inden for forsorgen. Men er det egentlig nødvendigt at skabe et så fyldigt organ som det, lovforslaget stiller forslag om? Vil det ikke komme til at virke alt for tungt? Der findes, så vidt jeg ved, i øjeblikket et åndssvageævn bestående af 5 medlemmer, hvoraf de 4 formentlig vil blive gengangere i det nye åndssvageævn. Det nuværende nævn har ganske vist ikke virket i mange år, formentlig fordi der har været nedsat et udvalg til behandling af åndssvageforsorgens problemer; men vil det ikke være rigtigt, om man i det nye organ, som er anslået til at skulle bestå af 13 medlemmer, prøvede at begrænse tilslutningen noget? Jeg synes, man passende kunne drøfte, om ikke de 5 folketingsmedlemmer kunne holdes udenfor, så meget mere som lovforslaget jo sikrer folketingets repræsentation i bestyrelsen. Endvidere er der i fortegnelsen over de tænkte repræsentanter i statens åndssvageævn også nævnt undervisningsinspektøren for åndssvageforsorgen. Hvem er det? En sådan findes ikke i øjeblikket. Inden for østifternes område findes en undervisningsinspektør, men hans virkeområde er ikke landsomfattende. Tænkes der oprettet et nyt embede af denne beskaffenhed?

Oprettelsen af de lokale forsorgscentre betragter jeg som en meget værdifuld nydannelse, og det samme gælder de i tilknytning hertil påtænkte tilsynsråd, der på en heldig måde vil have mulighed for at skabe lokal og måske daglig kontakt mellem forsorg, patient og pårørende. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor mange